

FANGIRL

Traducere din limba engleză și note
de Ela-Evelina Jianu

UNU

La ea în cameră era un băiat.

Cath își ridică privirea la numărul pictat pe ușă, apoi se uită la fișa de repartizare în camere, pe care o ținea în mână.

„Căminul Pound, camera 913.“

Asta era cu siguranță camera 913, dar poate că nu era căminul Pound. Toate clădirile din campus arătau la fel, ca niște blocuri de garsoniere pentru bătrâni, dintr-acelea finanțate de stat. Cath se gândi că poate ar trebui să-l oprească pe tatăl ei înainte să-i aducă restul cutiilor sus.

— Tu trebuie să fii Cather, zise băiatul zâmbind larg și întinzându-i mâna.

— Cath, spuse ea, simțind o tresărire de panică în stomac.

Îi ignoră mâna întinsă. (Oricum, Cath avea ambele mâini ocupate cu o cutie, deci ce aștepta băiatul ăsta de la ea?)

Era o greșeală. Trebuia să fie o greșeală. Știa că Pound era un cămin mixt... *Dar existau și camere mixte?*

Băiatul îi luă cutia din brațe, punând-o pe patul liber. Patul din cealaltă parte a camerei era deja acoperit cu haine și cutii.

— Mai ai bagaje de adus? o întrebă el. Noi tocmai am terminat. Cred că o să ne ducem să mâncăm câte un hamburger. Tu nu vrei unul? Ai mai fost la Pear's? Au hamburgeri cât pumnul tău de mari.

Îi luă mâna într-a lui. Cath înghiți în sec.

— Strânge pumnul! îi zise el.

Cath făcu întocmai.

— *Mai mari* decât pumnul tău! aprecie băiatul dând drumul mâinii ei și luând rucsacul pe care Cath îl lăsase în fața ușii.

— Mai ai cutii? Trebuie să mai ai și alte cutii. Ți-e foame?

Era înalt, slab și bronzat și arăta ca și cum tocmai își scosese căciula, părul blond-închis stându-i în toate direcțiile. Cath se uită din nou la fișa ei de repartizare. El era *Reagan*?

— Reagan! strigă vesel băiatul. Uite, a venit colega ta de cameră!

O fată păși înăuntru prin spatele lui Cath, se întoarse și o privi cu răceală. Avea părul drept, castaniu și o țigară neaprinsă între buze. Băiatul i-o luă și și-o puse între propriile buze.

— Reagan, Cather. Cather, Reagan, zise el.

— Cath, preciză aceasta.

Reagan încuviință din cap și cotrobăi prin geantă după o altă țigară.

— Eu m-am instalat aici, spuse ea arătând spre grămada de cutii din partea dreaptă a camerei. Dar nu contează. Dacă ai probleme legate de feng shui, poți să-mi muți catrafusele în partea cealaltă.

Se suci către băiat și zise:

— Mergem?

El se întoarse către Cath:

— Vii și tu?

Cath clătină din cap.

Când se închise ușa în urma lor, se așeză pe salteaua neînfățată care se părea că îi aparține. Feng shui-ul era ultima ei grijă. Își rezemă capul de peretele de cărămidă gri.

Trebuia doar să se calmeze un pic.

Respect

Trebuia să strângă la un loc toată neliniștea aceea pe care o simțea în fundul ochilor ca pe niște paraziți radio și în gât ca pe bățile încă unei inimi. Trebuia să o strângă la un loc și să o împingă înapoi în stomac, acolo unde îi era locul. Acolo o putea face ghem și astfel ar fi reușit să se descurce cu ea.

Tatăl ei și Wren aveau să urce din clipă în clipă, iar Cath nu voia ca ei să știe că era pe punctul de a ceda psihic. Dacă ea ceda, ceda și tatăl ei. Și dacă *oricare dintre ei* ceda, Wren avea să se poarte de parcă ei ar fi făcut asta intenționat, doar ca să-i strice prima zi în campus, care trebuia să fie perfectă. Noua și minunata ei aventură.

— O să-mi mulțumești mai târziu pentru asta, spunea Wren tot timpul.

Spusese asta pentru prima dată în luna iunie.

Cath își trimisese deja formularele de cazare la universitate și bineînțeles că o trecuse pe Wren drept colegă de cameră. Nici măcar nu se gândise vreun moment că ar fi putut scrie altceva. Împărțiseră aceeași cameră timp de optsprezece ani. De ce s-ar fi schimbat lucrurile acum?

— Tocmai pentru că am împărțit aceeași cameră timp de *optsprezece ani*, argumentase Wren.

Stătea la capul patului lui Cath când îi zisese asta, cu acea atitudine enervantă care spunea că ea era Cea Matură.

— Și a fost perfect, spusese Cath, făcând un gest cuprinzător către dormitorul lor, spre teancurile de cărți, posterele cu Simon Snow, dressingul unde amândouă își îndesau hainele, fără să-și mai bată capul să rețină ce era al uneia și ce era al celeilalte.

Cath stătea la capătul opus al patului, încercând să nu pară Fraiera Care Plânge Mereu.

— Acum vorbim despre facultate! insistase Wren. Scoopul e să întâlnești oameni noi când mergi la facultate!

— Tocmai de-aia am o soră geamănă, ca să nu-mi fac griji în privința asta. Tot felul de necunoscute ciudate care

îți fură tampoanele și care miros a sos de salată... Și care îți fac poze cu mobilul în timp ce dormi...

— Despre ce vorbești? zisese Wren oftând. De ce ar mirosi cineva a sos de salată?

— A oțet, spusese Cath. Ții minte când am fost în turul ăla organizat pentru candidați și camera unei fete mirosea a sos italian de salată?

— Nu.

— Păi, era dezgustător.

— Așa-i la facultate, îi replicase Wren exasperată, acoperindu-și fața cu mâinile. Ar trebui să fie o *aventură!*

— Este deja o *aventură!*

Cath se trăsese mai aproape de sora ei și îi dăduse la o parte mâinile de pe față.

— Perspectiva este deja înfiorătoare.

— Trebuie să cunoaștem oameni noi, repetase Wren.

— N-am nevoie de oameni noi.

— Asta dovedește câtă nevoie ai să cunoști oameni noi... zisese Wren strângând mâinile lui Cath într-ale ei. Cath, gândește-te puțin: dacă stăm împreună, toată lumea o să ne trateze ca și cum am fi aceeași persoană. O să treacă patru ani până o să ne deosebească.

— Trebuie doar să se uite cu atenție, rostise Cath atin-gând cicatricea de pe bărbia lui Wren, aflată chiar sub buză.

(Accident la săniuș. Aveau nouă ani, iar Wren era pe locul din față al saniei când s-au lovit de un copac. Cath a căzut în zăpadă.)

— Știi că am dreptate, spusese Wren.

— Nu știu, clătinase din cap cealaltă.

— Cath...

— Te rog nu mă lăsa singură!

— Nu ești niciodată singură, adăugase atunci Wren, oftând din nou. Tocmai de-asta ai o soră gemăună.

— E chiar drăguț aici, zise tatăl lor.

Făcu privirea roată prin camera 913 și lăsă pe salteaua lui Cath un coș de rufe plin cu pantofi și cărți.

— Nu e drăguț, tată! spuse Cath, stând țeapănă lângă ușă. E ca o cameră de spital, dar mai mică. Și fără televizor.

— Ai o vedere frumoasă spre campus.

Wren se apropie de fereastră și rosti:

— Camera mea are vedere spre parcare.

— De unde știi? o întrebă Cath.

— De pe Google Earth.

Wren de abia aștepta să înceapă facultatea. Ea și colega ei de cameră, *Courtney*, vorbeau despre asta de săptămâni întregi. *Courtney* era tot din Omaha. Se întâlniseră deja și cumpăraseră împreună tot feluri de lucruri pentru camera lor de cămin. Cath se ținuse după ele, stăpânindu-se să facă pe bosumflata în timp ce ele alegeau postere și lămpi de birou asortate.

Tatăl lui Cath se întoarse de la fereastră și îi cuprinse umerii cu brațul.

— O să fie bine.

— Știu, spuse ea dând din cap.

— Bun, zise el bătând din palme. Următoarea oprire: căminul Schramm. A doua oprire: la pizza. A treia oprire: cuibul meu trist și părăsit.

— Fără pizza, spuse Wren. Scuze, tată. Eu și *Courtney* mergem la petrecerea bobocilor diseară. Mâncăm acolo.

Își aruncă privirea spre sora ei și adăugă:

— Ar trebui să vină și Cath la petrecere.

— Eu sunt *pentru* pizza, zise aceasta cu un aer sfidător.

— Sora ta are dreptate, Cath, făcu tatăl ei zâmbind. Ar trebui să te duci. Să cunoști oameni noi.

Respect pentru drepturile de autor

— În următoarele nouă luni o să tot cunosc oameni noi.
Astăzi aleg pizza.

Wren își dădu ochii peste cap.

— Bine, rosti tatăl lor și o bătu pe Cath ușor pe umăr.
Următoarea oprire: căminul Schramm. Vă rog! le invită el deschizând ușa.

Cath nu se mișcă din loc. Se uită la sora ei.

— Poți să te întorci să mă iei, după ce o duci pe ea. Eu vreau să încep să despachetez.

Wren nu o contrazise, ci ieși pe hol.

— Vorbim mâine, zise ea fără să se întoarcă suficient cât să o privească pe Cath.

— Sigur, îi răspunse aceasta.

Despachetatul îi dădea o stare de bine – să pună cearșafuri pe pat și să își aranjeze manualele acelea noi și incredibil de scumpe pe rafturi, deasupra noului ei birou.

După ce s-a întors tatăl ei, au plecat împreună, pe jos, spre Valentino's. Pe drum au întâlnit doar tineri de vârsta lui Cath. Era înfricoșător.

— De ce sunt toți blonzi? întrebă Cath. Și de ce sunt toți albi?

Tatăl ei râse.

— Te-ai obișnuit să locuiești în cartierul cu cei mai puțini albi din Nebraska.

Casa lor din South Omaha se afla într-un cartier mexican. Familia lui Cath era singura familie de albi din zonă.

— O, Doamne! zise ea. Crezi că aici sunt gherete de *taco*?

— Cred că am văzut un Chipotle¹...

Cath oftă adânc.

— Haide, parcă îți plăcea Chipotle.

---

¹ Chipotle Mexican Grill, lanț de restaurante care servesc mâncare mexicană.

— Nu asta e ideea.

Ajunseră la Valentino's; era plin de studenți. La fel ca ea, câțiva, nu mulți, veniseră cu părinții.

— Zici că suntem într-o poveste SF! spuse Cath. Niciun copil... Puțini indivizi peste treizeci de ani... Unde sunt oamenii mai în vârstă?

Tatăl ei se pregătea să muște dintr-o felie de pizza.

— Ca în *Hrana verde*¹, rosti el.

Cath râse.

— Nu sunt bătrân, să știi, adăugă el, bătând în masă cu două degete de la mâna stângă. Patruzeci și unu de ani. Colegii de muncă de vârsta mea de-abia acum încep să facă copii.

— Tu te-ai gândit bine. Ai scăpat de-o grijă de tânăr. Acum poți să începi să aduci fete acasă.

— Fetele mele... îi replică el uitându-se în jos, în farfurie. Voi două sunteți singurele fete la care mă gândesc.

— Bleah! Tată! Sună aiurea.

— Știi ce vreau să spun. Ce se întâmplă cu tine și sora ta? Nu v-ați mai certat niciodată așa până acum...

— Nu ne certăm nici acum, zise Cath mușcând din felia ei de pizza cu șuncă și cheeseburger.

Și imediat scuipă:

— Ah, nu!

— Ce-ai pățit? Ai dat de vreo pleoapă?

— Nu. De castraveți murați. Nu-i nimic, doar că nu mă așteptam.

— Dar *pare* că vă tot certați.

Cath ridică din umeri. Ea și Wren nici nu prea mai vorbeau, darămite să se certe.

— Wren vrea mai multă... independență.

---

¹ *Soylent Green* (1973), film regizat de Richard Fleischer. „Hrana verde“ era prelucrată din cadavre umane.